

Opravdová láska zvítězila

Dnes se nám představí rodina Lukešova ze Semil. Manželé Jiří a Marcela mají pět dětí. Jirka 21 let, Maruška 19, Marcelka 17, Zdiška 15 a Martínek 8 let.

Začneme stručně a výstižně. Kdy, kde a jak jste se poznali?

Poprvé jsme se setkali na jednom křesťanském zájezdu. I v době totality (rok 1976) byli lidé, u nás pan Semerák, kteří pořádali duchovně hodnotné zájezdy. Tak tady jsme se seznámili, ale jiskřička hned nepřeskočila. Postupně jsme se poznávali víc až na setkáních mládeže, která vedl Mirek Šimáček.

Jak jste si byli jistí, že k sobě patříte? Mohli byste nám poradit, jak my máme poznat své povolání? Tu pravou, toho pravého?

Marcela: Tady není lehké radit. Myslím, že jsme na tom byli stejně. Je třeba se modlit za poznání Boží vůle. A přijde okamžik, kdy se nerozhodnost změní v jistotu. Já si to pamatuji přesně. Byla Popelčiny středa v roce 1983. Odcházela jsem z kostela a v srdci měla radost, pokoj a hlavně jistotu, že Jirka je ten člověk, kterého pro můj další život Bůh vyvolil.

A co Jirka?

Souhlasím, že rozhodování je obtížné, musí pomáhat láska. Taky jsem necítil jistotu, a proto jsem navrhl rozchod. Ale žádný nový vztah jsem nenavázal, něco mě nutilo k návratu. A když jsem se dozvěděl, že má o Marcelu zájem jiný kluk, tak jsem o ni znovu začal bojovat. Myslím, že opravdová láska zvítězila.

Kolik let jste již spolu? Máte se stále rádi?

Jsmo spolu téměř 23 let. A rádi se máme pořád, dokonce si myslíme, že stále více, protože láska je vynalézavá a každý den můžete druhého něčím milým překvapit. Takže je to poslání na celý život.

Co pro vás ve vašem životě, ve vašem vztahu, ve vaší rodině znamená Bůh, víra?

Bůh je náš Otec a „Otče náš“ je naše každodenní modlitba, ve které je obsaženo všechno podstatné. A víra – bez té si život nedovedeme představit. Je to dar, za který děkujeme a snažíme se ho předat i svým dětem, nejlépe vlastními zkušenostmi.

A ještě něco – světili jsme naše manželství do rukou Panny Marie. Těsně před svatbou jsme vykonali pěší pouť z Rokytnice nad Jizerou do Bozkova k Panně Marii – Královně hor a prosili ji o ochranu. Cestou domů jsme se učili zpaměti manželský slib a stále se snažíme s láskou dodržovat každé slovo, které jsme si při svatbě slíbili.

V dnešní době je populární mít deset psů, ale jen jedno dítě („Jen si nekomplikovat život starost-

mi.“). Často se ve školách bráníme proti takovým názorům. Poradte nám, co jim máme říkat? Proč vy jste se rozhodli mít více dětí?

Děti naplňují život. Vždycky jsme si přáli velkou rodinu a přijímali děti jako Boží dar. Jsou s nimi sice spojeny i starosti a povinnosti, ale my bychom neměnili, a už vůbec ne za psy – těch se totiž maminka bojí.

A co říkat druhým? Slova dnes moc neznamenají, musí být na vás poznat, že jste šťastní a máte doma hezké vztahy, které dělají byt domovem a lidi rodinou.

Mohli byste se s námi podělit o nějaký vtipný zážitek, který se vám přihodil? Jistě by jich bylo na celou knihu, že? :o)

Nejvíc zážitek je s dětmi. Každé je jedinečné a originální. Ti starší, když něco provedli, někde zalezli a dělali jakoby nic. Ale nejmladší Martínek překvapil. Přišel mi oznámit: „Maminko, já jsem si hrál na zlého kluka.“ Hned mě napadlo, že něco provedl. „Ustříhl jsem ty provázky u okna,“ dodal. Dodnes máme šňůrky k žaluziím navazované a Martinka si dobíráme, aby si hlavně už nehrál na zlého kluka.

Co byste vzkázali čtenářům našeho časopisu?

Všechno je třeba se naučit přijímat s pokorou a vděčností. „Jsme zde, Pane, abychom plnili Tvou vůli.“

A vždycky umět odpustit. „Ať slunce nikdy nezapadá nad tvým hněvem.“

Děkujeme za rozhovor a přeje- me hodně radostí a požehnání vaší krásné rodině!

*Ptal se Jan Lukeš,
foto archiv manželů Lukešových*

Život musí mít smysl

Přežil peklo vyhlazovacího tábora v Osvětimi. 17. dubna 1945 vyšel téměř zázračně z lágru. V několika dnech napsal knihu, v níž popsal vše, co zažil, a vyslovil své zkušenosti. Nazval ji Logoterapie (z řeč. logos = slovo, smysl). Kniha nabízí řešení a péči těm, kteří ztratili životní naději. Z koncentračního tábora se Viktor Emil Frankl vrátil posílen o křesťanskou víru a s touhou všem lidem, s kterými se setká, dodávat neuhasitelnou žízeň po pravém smyslu života.

Smysl života

Viktor Frankl se narodil ve Vídni v židovské rodině roku 1905. Studoval medicínu a zaujal ho nový vědní obor – psychoterapie. Ovšem již na školách si kladl zásadní otázku: jaký je smysl života? Všude slyšel, že člověk je jen hmota, život pouhá výměna chemických látek. Stal se vysokoškolským profesorem, ale stále nenacházel odpověď na svou otázku. Ta přišla po hrůzném zážitku „života“ v koncentračním táboře. Vlak nappaný lidmi, na rampě v Osvětimi esesman rozděluje lidi nalevo a napravo (dostal se napravo – přežil), nelidské podmínky při práci, nesnesitelný hlad, nápor na psychiku, neustálá hrozba plynové komory – to vše měnilo Viktora v jiného člověka. Vězni, kteří neměli cíl, smysl, umírali fyzicky i psychicky. Ti, kteří věřili v Boha, měli člověka, kterého milovali, ti našli ve víře a naději touhu přežít. Věděli, proč žijí, a v mnoha případech přežít dokázali. Také Viktor Frankl přežil.

Po válce se vrátil ke svému učitelskému a vědeckému poslání. Všude říkal: „Neptej se, co můžeš očekávat od života, ale ptej se, co může život očekávat od tebe, co můžeš právě ty udělat pro život světa, pro Boží království. Tvůj život má smysl, ale dát mu jej musíš ty sám. Aby tvůj život nebyl beznadějný, musíš se naučit milovat a sloužit. To je současně náplň křesťanství.“ Viktor Frankl zasvětil svůj život vědě – logoterapii, psychoterapii, existenciální analýze. Sám hlásal, že smysl života nemůže dát žádný vědec, lékař či psycholog. Co je však důležité, je náš příklad. Hodnotám je nutno se učit, hodnoty je nutno žít. Většina lidí se žene za štěstím, bohatstvím. Frankl namítá, že štěstí můžeme dosáhnout pouze tehdy, když

ho zážitku v Osvětimi. Mezi těmi, kdo hrůzy lágru přežili, bylo velké procento těch, kteří dokázali žít smysluplným životem. Byli to lidé, kteří v dětství nebo mládí poznali a zakusili hřejivé prostředí milující rodiny.

V Římě řekl Frankl novinářům: „Každý člověk vědomě nebo nevědomě hledá smysl vlastní existence, chce dát vlastnímu životu takový smysl, aby ho učinil naplněným, aby byl žitý. [...] Běh života za ziskem, za požitky, za rozptýlením v hernách dokazuje jen únik před prázdnotou života. Je třeba člověku pomoci najít smysl vlastního života. A člověk v sobě musí nalézt odvahu, aby neutíkal od zodpovědnosti, ale myslel a meditoval. Musí umět nalézt kousek pouště, kde by dovedl najít sám sebe. Ne kousek pouště, aby tam zůstal, ale aby v mlčení odhalil životní smysl a vycházel z něho, aby život prožíval s novou chutí.“

Pane, prosíme tě především za mladé lidi, za dospívající mládež, která je ze všech stran bombardována hesly o užívání si bez zábran a o životě, kde si může člověk koupit všechno. Moc tě prosíme, ať ti v tomto světě plném lákavých nabídek a laciných pozlátek zůstanou věrní, ať hledají pravý smysl života, jako jej hledal Viktor Emil Frankl.

Literatura: Kopecký, J. (ed.): Hrdinství pro každý den. I. vyd. Praha: Portál, 1996. 120 s.

k němu nejedeme přímo, skrze nabídky tohoto světa. Štěstí nalezneme skrze práci, naši realizaci, když konáme něco pro druhé. Ve svých přednáškách neustále zdůrazňoval význam rodiny pro nalezení smyslu života každého člověka. Mohl to dosvědčit ze své-

Svátost smíření

Co všechno víme o svátosti smíření? Připravujeme si ji jen z kancionálu nebo máme jinou pomůcku? Některé věci nám nemusí být jasné, a tak by nebylo špatné se o tom dozvědět z trochu jiného hlediska. K tomu nám může pomoci knížka od otce Jendy Balíka s názvem *Neboj se, jen věř!*, kterou můžeš vyhrát ve slosování nových objednávek, ale pokud už objednávo máš, stačí jen doporučit ho někomu jinému a pokud tě uvede jako doporučitele, můžeš ji vyhrát i ty.

Vylosovaný z minulého kola je otec Jan Uhlíř, kterému posíláme náš vtipný „míček jako bumerang“! Tak bacha, kluci! Milý otče, přejeme Vám hodně zábavy!